

EL

MAGAZÍN Núm. 211

Divendres, 11 de febrer de 2022

ECONOMIA ■

La recuperació és més lenta del que apuntaven els primers pronòstics

MÚSICA ■

Brighton 64 inicia la gira del seu 40è aniversari

**EUDALD
BUCH**

ALBERT LLIMÓS

“La música no està deslligada de les altres arts”

ENTREVISTA

EUDALD
BUCH

“Que em dedicaria a la música ho tenia clar des de sempre”

Guanyador el novembre passat del premi El Primer Palau, Eudald Buch (Granollers, 1997) es consolida com un dels joves pianistes amb més projecció de la seva generació. Format a l'Escolania de Montserrat, el Conservatori de Vic i la Chetham's School of Music (Manchester), i alumne de professors com Vladislav Bronevitzky o Elisso Virsaladze, ha tocat en alguns dels festivals europeus més destacats. Recentment també ha passat pel cicle de Grans Concerts de L'Atlàntida.

Text: Miquel Erra
Fotografia: Albert Llimós

El novembre recollia el premi El Primer Palau. S'esperava guanyar un guardó com aquest?

Suposo que quan et presentes a un concurs la possibilitat sempre hi és; però no, no m'ho esperava. Era una possibilitat que creia remota. A més, és un concurs molt peculiar perquè competeixes amb gent de diferents instruments i formacions. Realment no voldria estar en el lloc del jurat.

També era el seu debut al Palau.

Com a pianista sí, perquè amb l'Escolania ja hi havia cantat diversos cops.

Condiciona tocar sol en un entorn així?

Potser sí, però en el meu cas va ser en positiu. Em feia respecte, però va acabar resultant ser una petita empenta, per l'ambient que es va crear el dia del concert, a les fosques... De fet, el Palau és molt diferent vist des de l'escenari que des del públic. Jo hi he anat molts i molts cops a escoltar concerts i les últimes vegades, sabent que ja hi hauria de tocar pel concurs, ho vivia amb uns certs nervis. Però després, des de l'escenari, va ser diferent. Sembla més petit del que és, l'acústica és bona i acaba resultant molt agradable.

Hi va presentar la Sonata en Si menor de Liszt. Per què Liszt?

No va ser tant per Liszt sinó per aquesta obra.

Un peça tècnicament complicada...

Sí, té moltes dificultats. La tècnica és la més evident, però n'hi ha d'altres. Són 30 minuts d'un sol moviment; a la literatura de piano no hi ha pràcticament cap obra així, i mantenir la tensió musical i l'atenció de la gent durant 30 minuts és complicat, gairebé impossible, diria jo.

El jurat va destacar la seva “solidesa interpretativa”. Què pensa quan ho llegeix?

No penso res. Està molt bé i els ho agraeixo, però no hi puc estar d'acord. Ni del tot ni en part, perquè si no ja ho deixaríem estar.

És dels que sempre pensa que la peça no està mai perfecta? És molt autoexigent?

Sí. Però és que si no... A vegades em pregunto si els grans, grans intèrprets de la història han pogut arribar a sentir en algun moment que s'han acostat tant a la perfecció que gairebé l'han assolida. Jo crec que ni tan sols ells hi deuen haver arribat. No crec que ningú pugui arribar a dir “això ha estat perfecte”. Em semblaria una manera de pensar poc realista.

Això de cercar sempre la perfecció no posa molta pressió als intèrprets?

Sí, es clar. Però alguna pressió hi ha d'haver en aquesta feina [riu]. Si no seria massa fàcil, això d'anar als llocs, fer música per la gent...

Com a solista l'hem escoltat interpretant Mozart, Beethoven, Chopin o Prokófiev, però sobretot Bach. És el seu compositor preferit?

Possiblement.

Què li aporta, Bach?

Buf! No et sabria dir exactament què m'aporta. És el compositor amb el qual he crescut. Des d'abans de saber parlar ja escoltava molt Bach a casa, i després va ser el compositor amb el qual vaig començar a aprendre piano i orgue. Més enllà d'aquestes raons més biogràfiques, crec sincerament que Bach és el millor. És així. I en aquesta afirmació hi ha una certa objectivitat, encara que avui no estigui de moda dir que un és millor que un altre. Això no vol dir que jo el toqui millor que altres compositors; de vegades ho dubto, també perquè és més difícil que molts. Però sí que m'agrada tocar-lo i el toco més sovint que la resta.

Quina música escolta?

Depèn. De tot, i va molt a èpoques. El últims

“La música no està deslligada de les altres arts; cal llegir, anar a museus, veure cinema... cultivar-se artísticament i espiritualment”

una herència que marca, d'alguna manera?

Home. No a tots igual. L'Escolania no és una màquina de fer salsitxes, però potser sí que hi ha alguna cosa en comú entre els que hi hem passat, en major o menor mesura, per tot el que acabes rebent allà dins. Potser és un sentit religiós, transcendent del fet musical.

És allà on decideix decantar-se pel piano?

Jo arribo a l'Escolania tocant el clarinet, que havia començat a aprendre a l'escola de música de la Garriga. A l'Escolania se'ns obliga, per dir-ho així, a fer piano com a segon instrument. I la veritat és que, gairebé a l'instant, per mi ja va passar a ser a tots els efectes el primer instrument, encara que oficialment no va ser fins després d'acabar allà. Al segon curs també vaig començar orgue.

Després de l'Escolania ve a Vic a fer el grau professional, amb Joan Ribé de professor.

Amb en Joan [Ribé] el que ha passat és que va ser el meu professor dos anys però després hem mantingut un contacte molt estret. Encara parlem pràcticament cada setmana. Ell va ser qui em ajudava realment a començar a tocar i, alhora, qui em va fer veure que sí, que hi havia la possibilitat de centrar-me en el piano com a instrument principal. Perquè que em dedicaria d'alguna manera o altra a la música ja ho tenia clar des de sempre.

Quatre cursos teòrics que acaba cobrint en dos anys. L'ha perseguit mai l'etiqueta de nen prodigi?

Ui, no! D'entrada perquè no sé si és una etiqueta que s'hagi d'utilitzar gaire, però és que en el meu cas segur que no. Primer perquè vaig començar el piano amb 9 anys, que és una mica tard, però és que a més no m'hi he sentit mai, ni crec que ningú m'hi hagi tractat mai. Ho dic perquè en conec, dels que sí que ho serien, si és que existeix aquesta etiqueta, i no són casos comparables al meu, en absolut.

En acabar el grau professional escull Manchester per completar el Batxillerat musical. És clau sortir del país per a qualsevol músic?

Depèn. En el meu cas ho vaig fer perquè encara no estava clar si podia començar el superior amb 16 anys a l'Esmuc –que al final va resultar que sí, i ara ja és força habitual–, i vaig seguir una mica l'exemple d'un altre company de l'Escolania, l'Albert Cano, que també era a Manchester estudiant piano. En general sortir a l'estranger pot ser bo per a segons qui, però tampoc em sembla una cosa a celebrar. Com a país no crec que ens n'haguem d'enorgullir gaire, que tants músics acabin sortint a fora gairebé per obligació.

Després torna a fer el superior a l'Esmuc. Va ser per posar-se a les ordres de Vladislav Bronevetski?

Completament, sí. M'hauria pogut quedar a Anglaterra, però no em convencien els professors de piano, ni la pedagogia de l'instrument que en general s'hi practicava.

Una figura important en la seva formació?

Podríem dir que amb ell vaig aprendre a tocar el piano, sobre la base del que ja havia après amb en Joan [Ribé]. Li dec gairebé tot, tècnicament, i em sembla un músic i un pedagog extraordinari.

Finalment completarà la seva formació, a nivell de postgraus i màsters, entre Moscou i Itàlia...

Va sorgir la possibilitat de conèixer l'Elisso Virsaladze, que de fet ja havia estat la professora d'en Vladislav. A través d'ell, durant l'últim any de carrera vaig començar a estudiar puntualment amb ella a Florència, i quan vaig acabar vaig decidir anar a fer un any de postgrau a Moscou amb ella. Després, tant l'any passat com aquest he continuat estudiant amb Elisso a Itàlia, amb un curs de cinc setmanes repartides durant l'any.

La formació no s'acaba mai?

Bé, tampoc pots estar eternament fent màsters i postgraus, tot i que hi ha gent que ho fa fins a 30 o 35 anys, però a mi no em crida especialment l'atenció. Aquest últim curs de perfeccionament que he estat fent va molt bé, perquè és molt intensiu. Seguint la manera tradicional no hi ha un horari fixat i, per tant, ens passem moltes hores tots a la classe, esperant el nostre torn i escoltant la resta d'alumnes. Es crea un ambient molt intens i alhora molt familiar que ajuda molt a créixer com a pianista i com a músic.

Arriba un punt que la via acadèmica ha de donar pas a la vida laboral. Espanta afrontar aquest moment per a un músic?

El que passa és que durant els anys de carrera ja vaig començar a fer concerts, i que ara encara rebo classes. Per tant, podríem dir que els dos mons encara estan una mica barrejats en el meu cas. De moment no em puc queixar i, en general, intento no angoixar-me per aquestes coses.

On es veu d'aquí a cinc anys, per exemple?

Buf! No ho sé. Si pogués continuar com fins ara ja m'estaria bé. Fent concerts, donant algunes classes...

Al desembre el vam escoltar al cicle Grans Concerts de L'Atlàntida. Era tornar a casa per la porta gran...

A Vic hi he anat tocant sovint, encara que fos en llocs més petits, i en general tocant aquí sempre tinc la sensació que faig trampa: molta gent em coneix i diria que hi ha gairebé un prejudici a favor meu. Per a mi és molt còmode, es clar, perquè aquí sempre se m'ha tractat molt bé; massa bé i tot.

S'aposta prou pels joves talents, a Catalunya?

Penso que sí que hi ha diverses coses, cicles i propostes pels joves intèrprets. Ara mateix estic fent una gira de concerts amb Joventuts Musicals [en ocasió del 150è aniversari del compositor rus Aleksandr Skriabin]. En canvi, potser no hi ha tantes oportunitats per a aquells intèrprets locals que ja no són tan joves...

Aquests dies també està fent de repertorista a l'Emvic, acompanyant joves músics. Què els diria, als que es rumien si es volen dedicar a la música?

Si ja ho han decidit i ho tenen molt clar no els pots pas dir que no ho facin. Només els diria que no es limitin a estudiar el seu instrument. No estic dient que no l'estudiïn, que ho han de fer, i millor del que se'ls demana i tot. Però més enllà d'això, igual que amb un escriptor no n'hi ha prou que sàpiga gramàtica i sintaxi, amb un músic no n'hi ha prou que treballi tècnicament, ha de tenir una vida interior rica, que vagi més enllà de les cordes o les teclades. Si no, al final no té cap mena d'interès el que pugui transmetre de les obres que interpreta. I amb això vull dir que han d'escoltar i anar a concerts de tota mena, no només del seu instrument. La música, a més, no està deslligada de les altres arts, per tant, idealment cal llegir, anar a museus, veure cinema... cultivar-se artísticament i espiritualment.

Vostè està satisfet del camí que va escollir?

Sí, és clar, això ja és irreversible. A més, una cosa és la vocació i l'altra, si després es desenvolupa professionalment. Si pel que fos no m'hi pogués dedicar, això no vol dir que deixés de viure la música constantment. En aquest sentit, em sap greu que molts alumnes del nostre sistema educatiu musical, quan decideixen no dedicar-s'hi professionalment els comporti també deixar d'escoltar música, d'anar a concerts i de tocar l'instrument que van aprendre a tocar amb tant d'esforç. Penso que és trist. I en altres països potser no és tan així...

“Com a país no crec que ens haguem d'enorgullir gaire que tants músics acabin sortint a fora gairebé per obligació”

anys que m'he dedicat més a tocar en públic n'escolto una mica menys; de nen i d'adolescent n'escoltava una barbaritat. M'agafaven febrades. Bach sempre hi era present; amb 11 o 12 anys vaig començar a escoltar Brahms de forma patològica; després a l'adolescència em va agafar amb Mahler i després Bruckner... Amb relació al meu instrument ara m'agrada escoltar pianistes de principis del segle XX que m'interessen particularment. La resta és música que no toco ni tocaré: des de simfònica fins a òpera, però sobretot molta música coral sacra.

Tenir aquests gustos musicals, amb 24 anys, l'ha fet sentir un rara avis enmig de la seva generació?

Conec més gent que escolta molta música d'aquesta. Tant a l'Escolania com a Manchester, on vaig fer el Batxillerat musical, estava envoltat de gent que escoltava tanta o més música que jo, i més variada... De fet, em sembla trist que molta gent acabi escoltant un únic gènere. A part de música clàssica també escolto molt de jazz, música irlandesa, folk i bluegrass americà, havaneres... hi ha músiques per tot i per a cada moment.

Ara ho deia, vostè va passar per l'Escolania. És

OPINIÓ

Carles Duarte

Una altra història

El tractament predominant de la història sol centrar-se en governants, conflictes, factors econòmics... Considero, però, d'un interès excepcional l'obra d'historiadors que, com Albert Garcia Espuche, han sabut endinsar-se d'una manera que aspira a ser integral en la vida quotidiana d'uns períodes determinats. Un altre dels historiadors que van més enllà dels territoris més habituals és Enric H. March, que ha publicat recentment una aportació de primera magnitud al coneixement d'una altra cara del passat. Em refereixo al llibre *Barcelona Freak show*. Història de les barraques de fira i els espectacles ambulants, del segle XVIII al 1939, fruit d'un enorme treball de recerca i de síntesi en què sovint no és fàcil trobar documentació, perquè es tracta d'una temàtica a la qual els arxius no solen dedicar gaire atenció. Xavier Theros hi aporta un pròleg que conté lúcides observacions: "Aquest és un llibre estrany, calidoscòpic i sorprenent [...]. La fascinació que van generar aquells espectacles encara ens interroga, ara monopolitzada per una nova fornada de *freaks* exhibits des de la pantalla del televisor o a les xarxes socials."

Resseguint les pàgines d'aquesta obra coneixem els orígens del circ, la història de les barraques de fira, el món de l'il·lusionisme, els zoològics d'animals, però també d'humans, els museus de cera i els anatòmics... Hi veiem el paper que en aquest aspecte van tenir la Rambla de Barcelona, l'actual plaça Reial, la plaça de Catalunya o el Paral·lel. Enric H. March ens convida, a més, a un viatge pels primers teatres barcelonins, del de la Santa Creu al Romea. Hi veiem, a

'Barcelona Freak show' ressegueix els orígens del circ, l'il·lusionisme, les barraques de fira o els museus de cera

més, l'impacte sobre la ciutat de l'enderrocament de les muralles l'any 1854, de l'Exposició Universal de 1888 o l'Exposició Internacional de 1929. Però també la vida que va tenir el Torín, plaça de toros de la Barceloneta (1834-1923), l'arribada del cinema, amb el Saló Edison o el cinematògraf Lumière dels Napoleón, el parc dels Camps Elisis (1853-1873) a la zona del passeig de Gràcia, entre Rosselló i Aragó... Enric H. March dedica un capítol fascinant a les col·leccions

zoològiques i les lluites d'animals, amb domadors i ensinistradors de tota mena de bèsties, encantadors de serps... Un cas notable és el de l'exhibició de balenes. La primera notícia que se'n té és de 1830 arran d'un cetaci trobat a l'Escala. La darrera, l'any 1954, aprofitant l'expectació suscitada per la pel·lícula *Moby Dick*.

L'exotisme no era tan sols percebut respecte a animals, sinó també a persones amb característiques que les allunyaven de la normalitat, com els nans, els gegants, amb excés de pèl o amb un aspecte que recordava el dels simis. A la fi del segle XIX i a l'inici del XX, es mostraven com una atracció al públic barceloní individus de races de zones llunyanes, com el circ de Buffalo Bill, membres de l'ètnia aixanti en una reproducció d'un poblat africà, un grup de sudanesos o una tribu senegalesa al Tibidabo

Eduard Roure

BADLANDS

Llegir és aventura

Com que se te'n pot anar mig sou comprant els llibres que et ve de gust llegir, per les proppassades festes nadalenques vaig decidir proveir-me a través de la biblioteca pública. Hi ha una certa distensió, prou agraïda, en el fet de no haver de ratllar pàgines, de poder deixar fluir l'experiència lectora sense la interrupció que implica abastar el llapis i reflexionar un instant sobre el fragment que has de marcar o les paraules amb què confegiràs la nota. Al capdavant, si el llibre frapa amb prou intensitat per crear l'anhel de posseir-lo, sempre ets a temps de firar-te'n després un exemplar a la llibreria. Quin remei.

En primer lloc, va tocar la flamant nova traducció del clàssic d'aventures *Kim*, de Rudyard Kipling, en magnífica traducció de Carles Miró, a la mai prou ponderada editorial Adesiara. És, ras i curt, recupear el goig de llegir l'aventura, al mateix temps que s'eleva per furgar-te en zones

recòndites d'aquella manera que només la literatura en majúscules pot fer. Desitges no haver d'abandonar mai el xiquet irlandès, mimetitzat amb la sensorial i bigarrada Índia ocupada pels britànics, ara acompanyant l'entranyable lama a la recerca de la il·luminació, ara duent a terme les missions encarregades pels serveis secrets de l'Imperi; ni abandonar tampoc la galeria de personatges memorables, barreja de creences i tarannàs, que decoren el seu periple.

En segon lloc, em va atreure un dels darrers premis Herralde, *Nuestra parte de noche* de l'argentina Mariana Enríquez. Sota l'ascendent indefugible de Borges i Cortázar, i la memòria dels ominosos episodis de la història recent del país, una extensa i truculenta història de terror que esdevé gairebé un Stephen King a la llatinoamericana, amb rituals satànics, selves obscures, cases maleïdes, monstre indefinit i realitats paral·leles.

Un festival. Passar por, ni que sigui per a la catarsi de les autèntiques i quotidianes pors, també és una aventura de les que et reviscolen als freds vespres de desembre i gener.

I *last but not least*, l'impressionant novel·lot del malaguanyat Jordi Cussà, a Comanegra, *El primer emperador i la reina Lluna*. Cussà s'atreveix amb la història del rei que va unificar els set reialmes de la Xina i esdevenir emperador. Tot exhalat, novament, amb l'aroma de l'aventura clàssica que travessa motius universals: la guerra, la megalomania cruel del poderós, el contrapunt encantador i redemptor d'una reina Lluna que esdevé la gran amiga del lector; juntament, és clar, amb un altre reguitzell espantat de personatges rodons.

Ai, el viatge, el neguit, l'aventura. Tota aquesta exuberància, la innocència meravellada que hauria d'estar sempre a l'arrel dels que llegeixen...

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Parlaments

Les cambres de diputats són les dipositàries de la voluntat popular. Un poder fonamental en l'estat de dret la funció del qual rau en el control i la construcció normativa del sistema polític i on, en definitiva, descansa la legitimitat del sistema democràtic. L'àmbit on s'expressa la diversitat i la pluralitat de la societat. Justament el terme que el defineix fa referència a ser un espai de diàleg i de debat, també de confrontació, però al capdavant d'acord i de consens. Una institució que ha de ser respectada i en la qual les formes, la representació simbòlica, hi tenen una certa importància. Els representants ostenten la dignitat que els confereix l'elecció, però la seva actitud i comportament els ha de fer mereixedors de consideració i respecte per part de la ciutadania. Una certa i necessària teatralització de les funcions, el ritual, no hauria de transmetre la sensació que és un *mercat de Calaf*. La prioritat hauria de ser legislar al servei del conjunt de la ciutadania. Més enllà de la passió que es pot posar en l'exercici parlamentari, hauria de prevaldre la bona educació, la contenció i evitar espectacles que tendeixin a la comèdia, al sàinet, a allò grotesc o, directament, al teatre de l'absurd. "Política és pedagogia", afirmava un reputat polític català de l'època de la transició.

El Congrés dels Diputats va donar la setmana passada, a costa de la convalidació del decret de la Reforma Laboral, un espectacle gens abellidor. El tema resultava tan crucial en el fons com havia congriat fins a l'extrem una disputa dreta-esquerra ja exageradament polaritzada. Per la majoria governamental es tractava d'aprovar un dels projectes estel·lars de la legislatura. Fer-ho fracassar significava per a una dreta hispànica molt extrema posar data de caducitat justament a l'actual cicle polític. En els posicionaments finals, poc importava el contingut de la norma o els seus efectes benefactors per als treballadors. Un tema no menor que es va obviar en la disputa és que el text era el

resultat d'un pacte social acordat entre sindicats i patronal que obria la possibilitat de disminuir la precarietat laboral i millorar els salaris tot reduint la temporalitat contractual o a través de la preeminència dels convenis sectorials, equilibrant un xic les forces tan desajustades en els darrers temps entre el capital i el treball. Uns escenificaven el "no" tot esperant que el resultat fos "sí" per una qüestió de marcar perfil propi o bé per no fer-se la fotografia amb segons qui, tot i que se la van acabar fent amb l'extrema dreta. L'operació extremadament teatral i portada secretament per la dreta de fer fracassar l'aprovació a darrera hora per mitjà de trànsfugues se'n va anar en orris perquè un diputat

del PP es va equivocar de manera reiterada a l'hora d'emetre el vot. Es veu que li passa habitualment. Més que el resultat final i el sentit profund de l'acord, el que ha quedat és el sàinet ridícul que es va escenificar.

Al Parlament de Catalunya acabem de viure un episodi més de realitat imaginària i paral·lela que fa uns anys ens té força acostumats. Aquesta vegada es tractava de desobeir una ordre d'obligat compliment procedent de la Junta Electoral Central, relativa al desposseïment de la condició com a tal d'un diputat. Una nova ocasió per sobreactuar, tot apel·lant a l'embat contra les lleis i l'Estat, fixant l'incompliment com un objectiu polític crucial. La presidenta Laura

A la cambra hi hauria de prevaldre la bona educació i evitar espectacles que tendeixin a la comèdia o al sàinet

Borràs, molt donada a la sobreactuació, afirmava de manera engolada que no pensava acatar-ho de cap manera i deia estar disposada a tancar el Parlament. Un fet aquest del qual es va desdir, potser perquè algú li devia fer veure que això només es fa a les repúbliques bananeres o ho practiquen governs escassament democràtics vigents en alguns països d'Europa de l'Est. Al final, i després de culpar funcionaris i disparar contra els seus correligionaris, s'ha acabat per no jugar-se la inhabilitació i complir escrupolosament el que venia manat, mantenint, això sí, l'actitud arrogant i el verbalisme de la rebel·lia. El ridícul ha estat espantós. Un episodi més, però, de focs d'encenalls i de convertir la cambra catalana en un àmbit donat a l'escenificació sectària i a la irrellevància.

EXCLUSIU

PER A

SUBSCRIPTORS

D'EL 9 NOU

A partir d'ara,
teniu accés directe a

**L'HEMEROTECA
HISTÒRICA**

Entreu a el9nou.cat/historic-hemeroteca
un arxiu documental molt valuós
al vostre abast

Totes les notícies
des de
1990

Si encara no sou subscriptors, truqueu al **93 889 49 49**
o entreu a el9nou.cat/subscribe

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Joan Bustos / Clijcat

Sherlock Holmes, des de dins

EN LA MENT DE SHERLOCK HOLMES. EL CAS DEL TIQUET MISTERIÓS

Autor: Cyril Lieron

Il·lustracions: Benoit Dahan

Editorial: Base

Lloc i any d'edició: Barcelona, 2022

Nombre de pàgines: 48

Ens trobem davant una nova oportunitat de conèixer el geni de Sherlock Holmes, i aquest cop tenim el privilegi de fer-ho des de dins seu, directament connectats al seu cervell i seguint materialment els seus fils deductius fins a les darreres conseqüències. Traslladar aquesta premissa al llenguatge narratiu és tan arriscat que només es pot fer des de la brillantor i l'excel·lència, dues qualitats de les quals els autors demostren que estan molt ben assortits. No és gens fàcil el canvi de perspectiva proposada, però s'ha de reconèixer que s'acaba resolent sempre amb una imaginació desbordant i unes estructures de pàgina sorprenents que deixen enlluernat.

La portada del llibre ja és tota una mostra d'intencions, amb el bust de l'astut detectiu retallat i un tros de la primera pàgina interior en la qual ell mateix està cercant llibres dins la seva biblioteca particular, metàfora del seu cervell privilegiat.

Els autors prescindeixen dels clàssics textos de suport on llegim els pensaments del protagonista per dibuixar-los directament, d'una manera sorprenentment entenedora i eficaç. Al llarg tot el llibre un fil vermell va fent de conductor de la història, encadenant tant localitzacions com deduccions.

ons. En abstracte pot semblar confús, però dibuixat supera totes les previsions.

La trama d'*En la ment de Sherlock Holmes. El cas del tiquet misteriós* ens parla de l'estranya desaparició de diversos ciutadans londinencs després d'assistir a un espectacle de màgia xinesa on els assistents havien estat convidats amb uns misteriosos tiquets expedits per un peculiar home corpulent. Holmes i Watson estaran com sempre a l'aguait per recollir qualsevol pista, per insignificant que sembli.

La parella formada pels francesos Cyril Lieron i Benoit Dahan filen un guió mesurat amb uns diàlegs del tot creïbles per a un personatge de tant pedigrí, acompanyat per uns dibuixos inspirats en els gravats victorians, i amb una posada en escena immillorable. Tot impecable.

L'edició de l'editorial Base és perfecta, atrevint-se amb el format original, i esperem que publiquin ben aviat el segon volum, que és la conclusió de la sèrie.

Acabem parafrasejant el mateix Holmes: "No hi ha res més enganyós que un fet evident." Elemental, estimat lector.

Joan Cuscó i Clarasó

Pensar i viure

A la pàgina 51, és a dir, al bell mig del llibre que comentem, Ramon Alcoberro hi escriu: "Acostar-se al pensament de Nietzsche significa prescindir d'etiquetes fàcils." Heus ací el lema que guia tot el llibre d'Alcoberro. Un volum àgil, breu i centrat en els aspectes més importants de l'obra i de la vida de Nietzsche. Un llibre de divulgació però fet amb rigor. Un llibre del tot necessari en català, tant per als estudiants com per a totes aquelles persones que, interessades en i per la filosofia, participen en tertúlies i festivals arreu del país.

Això no vol pas dir que conèixer Nietzsche sigui fàcil, com tampoc no ho és la filosofia. I és que, com bé explica Alcoberro, Nietzsche ja va dir que: per comprendre la filosofia cal llegir-la i rumiar-la (en paraules de Joan Fuster: llegir-al i rellegir-la), cal caminar i estar en contacte amb la vida i mai no és tancada (i per això usa màscares). No debades, Nietzsche tenia molt clar que el llenguatge mateix és una presó, de la qual en podem escapar, com també van dir Wittgenstein i Robert Gerhard (posteriorment), amb la música. I és que la música comença allà on acaben les paraules.

Algunes de les interessants perspectives que ofereix Alcoberro són: primer, que Nietzsche és un autor coherent i que en la seva obra hi ha un

baix continu que no podem perdre de vista (malgrat el seu estil intempestiu). Segon, que la "voluntat de no veritat" és més important que la "voluntat de poder" per a llegir-lo i per a comprendre'l (ja que tota filosofia implica una "aposta per la veritat"). Tercer, que cal llegir-lo avui (en, des i per al present) perquè la seva obra és rica, captivadora i suggerent: oberta al diàleg fructífer. I en copsar la seva necessitat en els nostres dies és bo recordar que: "Tota la seva filosofia arrenca d'un diagnòstic que és al mateix temps polític i antropològic. Europa està malalta de nihilisme, és a dir, de manca de voluntat creadora i d'esgotament vital." Una

perspectiva que quan la centrem en l'àmbit més concret de la filosofia occidental es tradueix en la idea que: "Tota la filosofia occidental està malalta i és còmplice d'un error", i per això cal iniciar un combat en pro d'ella mateixa.

Alcoberro explica amb claredat conceptes fonamentals de Nietzsche (com *nihilisme* i *voluntat de poder*) i presenta bé la manera en què Nietzsche s'enfrontà amb l'obra d'autors com Kant i assumí la d'autors com Schopenhauer i com va rellegir i visitar el món grec. No debades, Alcoberro, des del seu pas pel Col·legi de Barcelona, ha rumiat bé Nietzsche.

NIETZSCHE. VOLUNTAT DE NO VERITAT

Autor: Ramon Alcoberro

Editorial: Edicions Enoanda

Lloc i any d'edició: Sabadell, 2022

Nombre de pàgines: 107

NOVETATS EDITORIALS

'L'alquímia de la vida'
Coia Valls
Columna

Al segle XV, el món està canviant. També la medicina, ancorada en principis invariables. Hi ha gent, com en Magí Surroca, que busquen nous camins. Assagen fórmules per aconseguir impossibles, com la pedra filosofal o l'elixir de la vida. Però busquen. La Beatriu és un dona jove que també encara la recerca de camins diferents dels marcats.

'El jardí dels Finzi-Contini'
Giorgio Bassani / Ed. Proa

El podríem considerar sense por a equivocar-nos com un dels grans títols de la narrativa del segle XX. Amb la perspectiva del temps, el narrador evoca el moment en què Itàlia llisca cap al feixisme amb una història situada a Ferrara, en una família que passa del benestar a la persecució. I centrada en un gran personatge femení, la Micòl Finzi-Contini.

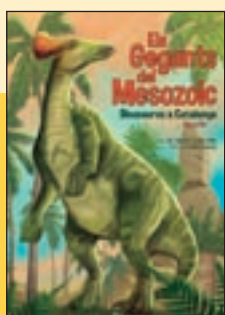
'Jardins secrets'
Ponç Puigdevall
La Magrana

Tres dècades d'exercici de la crítica literària donen per fer un bon resum del que ha estat la nostra literatura. Puigdevall n'ha seleccionat 99, revisades i actualitzades. Un exercici com aquest té, evidentment, un caràcter personal i subjectiu. No és un cànon sinó el seu cànon particular, però interessant en un escriptor i crític amb fama d'insubornable.

'L'espòli franquista dels ateneus catalans'
Neus Moran / L'Avenç

En acabar la Guerra Civil, la repressió va prendre múltiples cares. Una va ser la requisada de propietats dels *desafectos* al feixisme. I entre aquests, les entitats com els ateneus, que van viure un autèntic espòli. La investigació de Neus Moran ha arribat a documentar fins a 298 propietats confiscades. I algú, és clar, se'n beneficiava.

'Els gegants del mesozoic'
M. Mercè Cuartiella / Brau Ed.

Aquesta setmana hem parlat de dinosaures a Catalunya, en concret al Pallars. Per la nostra terra també s'hi van passejar aquests gegants que solen fascinar els més petits de casa. En aquest llibre, amb il·lustracions de Carles Arbat, s'explica quins eren i on es movien. I al final, un mapa per saber on s'estudien i on podem anar per saber-ne més.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

endrets
Geografia Literària dels Països Catalans
www.endrets.cat

Llorenç Soldevila

Mas l'Antiga del Corb

“Mimoses

Ran de la muntanya hi ha un incendi de mimoses!
Quan més les abranda el vent,
més obertes i més grogues.

Si els brancs escampen el sol,
els poms enlairen aromes;
si l'aire les fulles mou,
sovint els ocells s'hi gronxen.

No cal pas apagar el foc
d'unes flames que s'arboren
amb el goig d'anar escampant
l'incendi de les mimoses!”

Montserrat Vayreda

AUTOR
Montserrat Vayreda
(1924-2006)

OBRA
'Amb el sol a la mà'
Òmnium Cultural,
2004

INDRET
Mas de l'Antiga del
Corb

MUNICIPI
Les Preses

COMARCA
La Garrotxa

La masia de l'Antiga de la vall del Corb consta documentada d'ençà de 1186 i encara avui està en plena activitat. Formava part del patrimoni familiar de Montserrat Vayreda i, per aquest motiu, va ser freqüentada sovint per la poeta, de la qual podem llegir aquest poema dedicat a les mimoses, la flor del mes de febrer. El poeta Carles Fages de Climent també freqüentava el mas i té un text dedicat a les que ell anomena cariatides, que s'hi reunien (les escriptores Maria Àngels i Montserrat Vayreda, Pilar Nierga i Carme Guasch).

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

211

 CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL D'OSONA

LÈXIC. EL TRES TOMBS

El català està de festa!

Aquesta vegada parlarem dels Tonis. Que què són? Doncs, mireu, és la festa dedicada a sant Antoni Abat, el protector dels animals, que a partir del gener se celebra a molts llocs de Catalunya. També és coneguda com els Tres Tombs.

És una festa de caràcter religiós i alhora popular, i consisteix en les cavalcades i en les benediccions dels animals, a més d'altres actes. L'acte principal són els Tres Tombs, les tres voltes amb els cavalls, carros i altres animals de tir pel centre dels pobles. Més tard es fa la benedicció dels animals, també de mascotes com gats, gossos i ocells.

Originalment la festa la feien els traginers, que festejaven el seu patró. Més tard, també els hostalers, el pagesos ramaders, els tractants de bestiar, els transportistes i altra gent amb professions lligades als animals.

Per saber més bé de què va aquesta festa, vegem un petit **vocabulari dels Tonis**.

Tonis: participants i organitzadors de la festa de Sant Antoni Abat.

Cordonista: persona que porta un dels dos cordons de la bandera del gremi. Ajuda a organitzar la festa.

Banderer(a): persona que porta la bandera

del gremi i organitza la festa.

Traginer(a): persona que tenia per ofici tragar mercaderies amb bèsties de càrrega.

Taverner(a): persona que regenta un establiment on es ven vi i altres begudes, a més de servir-se menjars. Les tavernes eren els llocs on antigament els traginers se solien aturar i fins i tot s'hi podien quedar a dormir.

Ball del ciri: ball de sis parelles propi de la plana de Vic, les Guillerries i el Moianès, en què les dones porten rams. A l'intermedi del ball, cada ballador pronuncia la coneguda proclama: "Habitants de la vila de..., qui de burro en amunt no celebri la festa de Sant Antoni pagarà un bot de vi d'Allella. Dic a la una...; dic a les dues...; dic a les tres...". Actualment el ballen només els banderers i cordonistes amb les seves parelles.

Guarniments: conjunt de corretges, collar, brides, etcètera, que es posen a un cavall, a un mul o a un ruc, per al transport o la feina general.

Burros, ases o rucs: (*Equus asinus*) animal més petit que el cavall, amb orelles molt llargues, que és emprat sobretot com a bèstia de càrrega.

Genet, geneta/amazona: persona que munta a cavall.

Passant de la vigília: un *passant* és una cercavila. El primer passant se celebra la vigília dels Tres Tombs. Les juntes de la festa, amb un nombrós grup de Tonis i simpatitzants, i acompanyades per una orquestra, fan una volta pels carrers principals de la població. Es dirigeixen a les cases dels banderers, cordonistes, Tonis tradicionals i de l'alcalde, on són obsequiats amb un petit refrigeri amb cava, vi, embotits, pastissos, coques i plats culinàries variats.

Passant dels Tres Tombs: Consisteix en una cercavila que passa tres vegades amb els carruatges i els animals, i durant el trajecte s'aprofita per fer parades a casa dels banderers, cordonistes, alguns hostals, bars i cases d'antics Tonis, on els participants són obsequiats amb la mateixa gentilesa que la del dia anterior. Les carrosses, tartanes i tota mena de carros són guarnits i acompanyats per una o dues orquestres.

NOTA: Agraïm l'amabilitat de Joan Arimany i Juventeny per la informació aportada i per les fotografies.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

AC/DC, no gràcies... ACxDC

El dia que el rock'n'roll es va fer adult, pràcticament l'endemà de ser inventat, productors, segells discogràfics, mitjans radiofònics i televisius van posar tots els seus esforços a domesticar-lo, a desdentegar-lo, en treure-li tota la pàtina de rebel·lia i d'inconformisme. Des d'aquell mateix moment és més fàcil trobar músics i bandes que renunciïn a lluitar contra molins de vent, perquè es viu molt millor a l'ombra de l'aburguesament. Periòdicament, apareixen gèneres que combaten el convencionalisme del rock d'encefalograma pla. El punk, el hip-hop, el grunge o l'indie van fer opes hostils per acabar absorbits igualment per aquell magma de creativitat limitadíssima on han acabat embarrancant nombrosos artistes.

Gent com The Rolling Stones, Bruce Springsteen o AC/DC van ser assimilats fa ja algunes dècades, per ser assaborits en grans estadis, l'antítesi de l'espai on caldria escoltar música en directe. El gran nombre de seguidors que han acumulat ha estat proporcional al de persones a qui la música els interessa entre gens i zero. La mandra és sempre superior a qualsevol inquietud per descobrir noves propostes interessants, i el resultat de l'equació sol acabar revertint en les mateixes apostes que el 1984 ja resultaven soporíferes.

ALVIN CARRILLO

Per això el dia que navegant per Youtube vaig veure que existia un grup que responia al nom d'ACxDC, la curiositat em va pessigollejar la meua estimada mitja neurona. I allà em vaig trobar amb una de les propostes més animals del hardcore punk,

emparentada directament amb el grindcore i un gènere que desconeixia i que respon al nom prou explícit de powerviolence. El grup de Los Angeles es va crear fa gairebé 20 anys, i en tot aquest temps només han publicat dos discos, *Antichrist Demoncore* (2014) i *Satan is king* (2020) de poc més de vint minuts, incidint en una brutalitat sonora, enèrgica i combativa. El plantejament del grup abraça doctrines com el veganisme, l'*straight-edge* (que renuncia al consum d'alcohol, drogues i sexe fàcil) i el satanisme tal com queda clar amb el títol dels seus àlbums. Cançons breus i directes, veus d'ultratomba, una base rítmica obsessiva i desbocada, i unes guitarres destinades a trinxar-te l'oïda, són marca de la casa de Sergio Amalfitano, Ryan Corbett, Eddie Oropeza i Jorge Luis Herrera. Probablement, acabaran assimilats com la majoria de bandes, però és possible que costi bastant més d'aconseguir-ho que amb els germans Young. I mentrestant les portes de l'infern resten obertes.

Dilluns, 16 de juny de 2014
ACxDC publica *Antichrist Demoncore*

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

JANIS JOPLIN 'Pearl'

Legacy, 1971

Tercer i últim disc de Janis Joplin i, a més, pòstum. La mítica cantant va morir de sobredosi d'heroïna el 4 d'octubre de 1970, als 27 anys, tres dies després de gravar l'última cançó de *Pearl*, que es va publicar al cap de quatre mesos, el febrer de 1971. Una de les millors veus femenines del rock que han existit mai va tenir una carrera curta: tres discos, dues actuacions famosíssimes als festivals de Monterey i de Woodstock, tots dos amb pel·lícula, i s'ha acabat, però el seu record continua present entre els amants del rock. La veu de Joplin en aquest disc és descomunal, en plena forma, transmet una energia i una passió difícils d'igualar. A part, els arranjaments musicals són força millors que els dels dos discos anteriors. El començament ja és impactant, amb "Move Over", un dels dos temes compostos per ella. El segueix un dels moments culminants del disc, "Cry Baby", amb la veu al límit; aquí

és obligada la pell de gallina. I més endavant, les dues cançons més famoses: una, "Mercedes Benz", també composta per Joplin i cantada a cappella; i dues, per mi la millor, "Me and Bobby McGee", un tema country de Kris Kristofferson al qual la cantant li dona la volta i la converteix en una peça de blues amb una gran guitarra acústica. Una meravella que va ser número 1 a mig món. El grup que l'acompanya, i molt bé per cert, és la Full Tilt Boogie Band.

NOTES

Brighton 64 celebra 40 anys tornant a la casa de la bomba

Ja fa quatre dècades que els germans Albert i Ricky Gil van decidir crear Brighton 64, tota una institució de l'escena musical nostrada que encara avui continua al peu del canó. I per celebrar com cal els 40 anys, aquest divendres la banda publica *Más de lo mismo*, un disc on repassen algunes de les seves millors cançons gravades de nou per a l'ocasió. Així, entre d'altres, al treball hi sona la mítica "La casa de la bomba", el hit més potent del grup que fins ara no tenia ni versió definitiva ni videoclip. La cançó va ser una bomba –mai tan ben dit– a la segona meitat dels 80 i ara també se n'ha fet un clip dirigit per Kitty Ferran i protagonitzat per Violeta Rodríguez i Dan Peralbo (sí, el músic torellonenc que ha guanyat l'últim Sona

9 i que també és fill de Tino Peralbo, històric bateria de la banda) amb els membres del grup fent el paper de vells *destrossadors* de platges, i devoradors de sandvitxos de formatge i pernil. La banda, liderada pels germans Gil i des de fa uns anys amb un altre bateria osonenc, Eric Herrera, començarà la gira dels 40 anys el proper 25 de febrer amb un concert a Madrid. Més endavant també faran escala, entre d'altres, a Bilbao i a Barcelona, el 22 d'abril. Per molts anys!

EL TEST Jordi Comasòlivas

Primer instrument que vas tocar? El baix elèctric. **Primer grup del qual vas formar part?** Change? **Primer bolo en directe?** Un concurs a una sala de l'Hospitalet amb Change? **Primer disc que et vas comprar?** Potser algun de Barricada o algun grup punk basc quan tenia 11 o 12 anys. **Quants discos tens?** Entre CD i vinils, potser uns 900. **Salva'n tres.** *Ten*, de Pearl Jam; *Blood Sugar Sex Magic*, de Red Hot Chili Peppers, i *Nevermind*, de Nirvana. **Grups i músics de capçalera.** Beatles, Rolling Stones, Led Zeppelin, Deep Purple, Red Hot, Pearl Jam, Black Crowes, Neil Young, Radiohead, Incubus... **Un concert (com a públic) per recordar.** L'última vegada de Pearl Jam a Barcelona, fa dos o tres anys. Un molt bon concert!

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

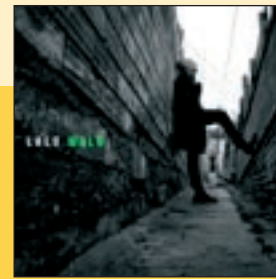
CULT OF LION 'Astral Games'

Escoltant *Astral Games* es fa difícil situar el grup al melic de la Plana de Vic. I és que la banda sona cent per cent anglosaxona tant pel que fa a lletres (s'expressen en anglès) com sobretot en el so, d'un aire indie-rock molt treballat i sovint sinistre amb moltes cançons que avancen ballables al so del contratemps de bombo i *charles*. En alguns fragments recorden els banyolins Kitsch, en d'altres els anglesos The Cure i brillen especialment en els *tracks* més èpics, com al *Black Gold* que tanca l'àlbum. La Plana de Vic, des d'ara, és també terra de lleons.

GINESTÀ 'Suposo que l'amor és això'

Després de debutar amb *Neix* (2018) i del disc homònim que els va situar en l'escena musical, *Ginestà* (2019), el tercer lliurament dels germans barcelonins Júlia i Pau Serrasolsas els consolida ja a la primera divisió de l'escena catalana. A base de pop d'autor endreçat, són com uns Pets del segle XXI especialistes a fer cançons de caire costumista on més d'un s'hi pot sentir identificat. Moltes peces, a més, tenen missatges ocults, com la picada d'ullet a Manel que hi ha a *Vull saber de tu* o la futurista *És estiu cada desembre*. Temps al temps.

LALO MALO 'Lalo Malo'

Darrere de Lalo Malo hi ha Lalo López, guitarrista i impulsor de la Fundació Tony Manero i músic també de Chocadelia Internacional, The Excitements o Achilifunk. I ara, enceta una nova etapa on deixa de banda els sons ballables –sembla que la Fundació Tony Manero ha plegat veles per sempre– per capbussar-se en un disc de rock i blues d'autor on canta sobretot a les arrels i a Barcelona. Les lletres són visceralment fetes des dels budells i López no es mossega la llengua. Dels nou talls que té el disc set són en castellà i dos en català.

SALUT/ALIMENTACIÓ

Eva Remolina / AMIC

Què fer si no puc dormir?

Tots tenim problemes per dormir en algun moment de la nostra vida, sigui pels nervis ocasionats per algun esdeveniment important o per excés de feina, entre d'altres.

No obstant això, si l'insomni es converteix en una cosa habitual, potser cal plantejar-se adoptar unes certes rutines que ens ajudin a agafar millor el son. Per tant, si ets una d'aquestes persones que veus com passa una hora rere l'altra al rellotge, si et despertes a mitjanit i ja no pots tornar a dormir o simplement tragues molt a quedar-te adormit quan te'n vas al llit, segueix algun d'aquests senzills passos:

- Evita el consum de tabac, alcohol i cafeïna.
- Estableix una rutina de somni que segueixis diàriament: intenta anar al llit i llevar-te sempre a la mateixa hora, fins i tot els caps de setmana. El cos s'hi acabarà acostumant.
- Abans d'anar a dormir, acostuma't a fer una dut-

xa o bany calent o pren-te una infusió.

- Fes sopars lleugers i deixa passar almenys dues hores abans d'anar a dormir.
- Si no aconseguixes dormir, aixeca't i llegeix un llibre. Veuràs que no trigaràs gaire a tenir son de nou.
- No deixis a l'habitació a prop teu aparells electrònics com tauletes o mòbils.
- Mantingues l'habitació a una temperatura adequada per no passar fred ni calor.
- Abaixa totes les persianes perquè no entri llum a l'habitació. Si tot i així no ho aconseguixes, utilitza una màscara per dormir.
- Practica exercicis de relaxació abans d'anar a dormir.

- No dormis migdiades o fes-les més curtes.
- Escolta música relaxant abans de dormir.
- No tinguis rellotges a la vista, o posa'ls del revés de manera que no puguis veure l'hora que és. Evitaràs estressar-te.

Amb totes aquestes mesures del que es tractaria és de *reprogramar* els hàbits del nostre son.

Si veus que després d'un temps d'aplicar-les el problema encara persisteix, consulta-ho a un professional perquè descarti qualsevol malaltia i determini la causa i el millor tractament a fer.

Cuina d'aprofitament: donar una segona vida a les sobres

La cuina d'aprofitament o 'trash cooking' és una filosofia de vida que consisteix a utilitzar part dels ingredients que han sobrat d'un menjar per elaborar-ne un altre, evitant llençar aliments. Segons els estudis, els espanyols rebutgem 1.300 milions de quilos de menjar, és a dir, una tercera part del menjar que comprem acaba a les escombraries.

Per evitar aquest desapropitament i causat també en part per la crisi econòmica, moltes famílies estan començant a adoptar aquest tipus de cuina en el seu dia a dia. Aquests són alguns dels aprofitaments que podem fer a la cuina:

- Quan la fruita ens hagi quedat massa madura, podem fer-ne una macedònia, compota, incloure-la en batuts o bé fer una saborosa mermelada.
- Els ous a punt de caducar podem coure'ls, ja que això ens allargarà uns dies el marge per poder consumir-los.
- El formatge ja endurit es pot ratllar i guardar en una bossa hermètica dins de la nevera per posteriorment utilitzar-lo com a acompanyament en pastes o pizzas.

- El pa dur també es pot ratllar; però no només això. Fes-lo servir per fer les torrades de l'endemà, o talla'ls a daus i fregeix-los i tindràs uns boníssims crostons per incloure en amanides o purés.
  - Els cigrons que sobrin del potatge tritura'ls i converteix-los en un deliciós hummus amb el qual acompanyar unes crudités per a un *snack* saludable a mitjan matí o per a mitja tarda.
  - Si et sobra pollastre rostit o a la planxa, talla'l en trossos molt petites i inclou-lo dins de *fajitas mejicanas* o a l'amanida.
  - Les verdures sobrants d'alguna recepta, talla-les i congela-les en bossetes per tenir sempre a punt quan les necessitis.
- Aquests són alguns exemples del que podem fer amb els sobrants del menjar. Tot és qüestió de posar imaginació i creativitat als nostres plats.
- Per poder reutilitzar els aliments, cal conservar-los adequadament, sigui utilitzant recipients i bosses hermètiques o amb tapes de silicona reutilitzables.

La cuina d'aprofitament té molts avantatges. D'una banda, ajuda el medi ambient, ja que disminueix la contaminació i evita la sobreproducció d'aliments, i de l'altra i no menys important, suposa un gran estalvi per a la nostra butxaca.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

CREIXEMENT AMB SORDINA

La sordina és un estri que es posa en determinats instruments, sobretot de vent, perquè sonin més atenuats. I sordina és el que s'hauria de posar al titular sobre el creixement interanual del producte interior brut (PIB) català que l'Institut d'Estadística de Catalunya va avançar la setmana passada. Segons les dades de l'Idescat, el PIB va créixer a Catalunya un 5,9% l'any passat, per sobre de les mitjanes estatals (inclosa la libèrrima comunitat de Madrid amb els seus bars oberts tot l'any per servir canyes de presumpta llibertat) i europea. Amb aquest titular, qui no correria a brindar –amb canyes madrilenyes o cava català– cofoi de la recuperada prosperitat? Doncs millor no córrer a obrir ampolles per si les bombolles s'esbraven.

El titular és alegre. El subtítol hauria de començar a posar la sordina. I el desenvolupament hauria de convidar a matisar al màxim el soroll. El subtítol hauria d'indicar que l'economia catalana ve d'on ve: d'una caiguda en l'exercici precedent de l'11,5%. No cal ser el matemàtic més avançat per veure que un 11,5% és molt més que un 5,9% i que, per tant, s'està molt lluny de recuperar les xifres pre-pandèmiques. Més matemàtiques per a *dummi-es*. Si es parteix que el 2019 és el valor 100, la davallada de 2020 suposa que l'economia es va quedar en un valor 88,5. Ara, aquest és el nou nominal. Per tornar al valor 100 no n'hi ha prou de recuperar un 11,5%, sinó que cal més aproximadament un 12,7%. D'aquest tram no se n'ha arribat a recórrer ni la meitat.

Per això, el consell és no fer gaire cas d'algunes gràfiques que han aparegut als mitjans de comunicació –i fins i tot difosa per l'Idescat– que donen aparença d'un creixement sòlid, propi d'una figura de ve baixa. Si és una ve baixa, és una ve baixa guerxa, perquè en realitat per arribar a les xifres pre-pandèmiques caldria que aquest any el creixement estigués en la línia d'un 6,7%. Un esforç molt intens si es té en compte que hi ha alguns factors –costos energètics, preus de les primeres matèries, retracció del consum per l'augment de la inflació, per citar-ne alguns– que enterboleixen l'horitzó.

Sigui com sigui, i amb permís dels defensors del decreixement, tot el que comporti posar un signe més davant d'un percentatge d'evolució del PIB és positiu. Altres indicadors també van a favor, sobretot des del punt de vista laboral (que el retoc cosmètic, més que reforma, que va aprovar el Congrés amb la cèlebre confusió de vot d'un diputat popular no ho espatlli). L'atur baixa fins i tot en un mes de gener, i l'afiliació a la Seguretat Social –encara maquillada en part pels ERTO en alguns sectors– creix i hi ha indicis que hi ha més contractació indefinida. Sempre hi ha lloc per a l'optimisme, sobretot si es té present que avui hi ha més persones cotitzant que en els temps previs al coronavirus.

Abans d'analitzar les dades avançades de l'Idescat sobre l'evolució del PIB és necessari un petit aclariment. Les dades, siguin de l'Idescat, de l'Institut Nacional d'Estadística, de l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal, del Banc d'Espanya, de la Cambra de Comerç, de la Unió Europea, del Banc Central Europeu, de qualsevol entitat pública o privada, són estimacions. Per tant,

no són una fotografia. Es podria dir que són com pintures, que poden ser tan precises com un quadre d'Antonio López o tan abstractes com un Picasso, però pintures.

Es dona per descomptat que l'estimació que ha fet l'Idescat és precisa com un Antonio López, que per això tenen estadístics que saben quina és la millor llum perquè les dades donin un resultat el màxim de realista. I sota aquesta premissa, l'evolució de l'últim any hauria estat francament positiva per al sector serveis, el fonamental en l'economia catalana, i en menor mesura per a la indústria, i només lleugerament positiu per a la construcció i per a l'agricultura, sectors aquests últims que venien de caigudes menys intenses el 2020.

El panorama que s'albira a la llum d'aquestes dades és que es materialitza la represa, i que si els factors que ara enterboleixen la millora es van esvaint s'està en el camí de recuperar el terreny perdut per la pandèmia. La recuperació és més lenta del que apuntaven els primers pronòstics, quan s'interpretava que les restriccions pel coronavirus serien qüestió d'uns pocs mesos. Les successives onades han permès constatar que si alguna cosa no hi ha són certeses, de manera que els pronòstics de determinats analistes econòmics, fins i tot els més contrastats, s'han de prendre com a estimacions abstractes i no com a quadres realistes.

La intensificació del creixement durant l'últim trimestre de l'any passat –creixement interanual del 6,9%– hauria de ser una invitació a l'optimisme, però perquè es corrobori caldrà que es confirmi algunes de les previsions que fa la Cambra de Comerç, que augura un creixement del 6,3% aquest 2022 –encara no es recuperaria del tot el terreny perdut en el primer any de pandèmia, però s'hi estaria a prop–: els motors de la recuperació aquest any haurien de ser el consum (aprofitant que els ciutadans tenen encara estalvis del temps en què van gastar menys durant els confinaments) i la inversió de les empreses. Bones perspectives, però, com sempre, amb una sordina que eviti estridències eufòriques.

INDICADORS

Menys empreses creades

La constitució d'empreses va caure un 8% al gener a Catalunya en comparació al mateix mes de l'any passat, segons ha informat aquest dimarts el Col·legi de Registradors de la Propietat. Concretament, durant el primer mes d'aquest any es van crear 1.551 empreses davant les 1.685 del gener del 2021. Al conjunt de l'Estat, en canvi, la constitució d'empreses va augmentar un 3,7%, fins a les 8.241.

Preus alts a l'obra nova

El preu dels habitatges d'obra nova ha augmentat un 14,4% a Catalunya el 2021, fins als 4.421 euros per metre quadrat, segons l'estudi elaborat per l'Associació de Promotors de Catalunya (APCE). L'entitat atribueix l'increment al fet que hi ha hagut una "reactivació" de l'obra nova arreu del territori, que ha provocat que algunes zones hagin crescut "fora" del seu ritme habitual.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Inconscient creatiu

Hi ha moltes maneres de connectar amb el nostre inconscient per tal d'obtenir allò que ens convé en un moment donat. Els somnis ens ofereixen informació en forma de símbols que si els sabem interpretar ens poden ser molt reveladors. Una sessió d'hipnosi ben conduïda ens pot destapar allò que portem amagat dins nostre des de la nostra infància més remota. El nostre llenguatge, la grafologia de la nostra escriptura o fins i tot la nostra expressió corporal poden ser uns bons indicadors de la nostra personalitat o estat d'ànim.

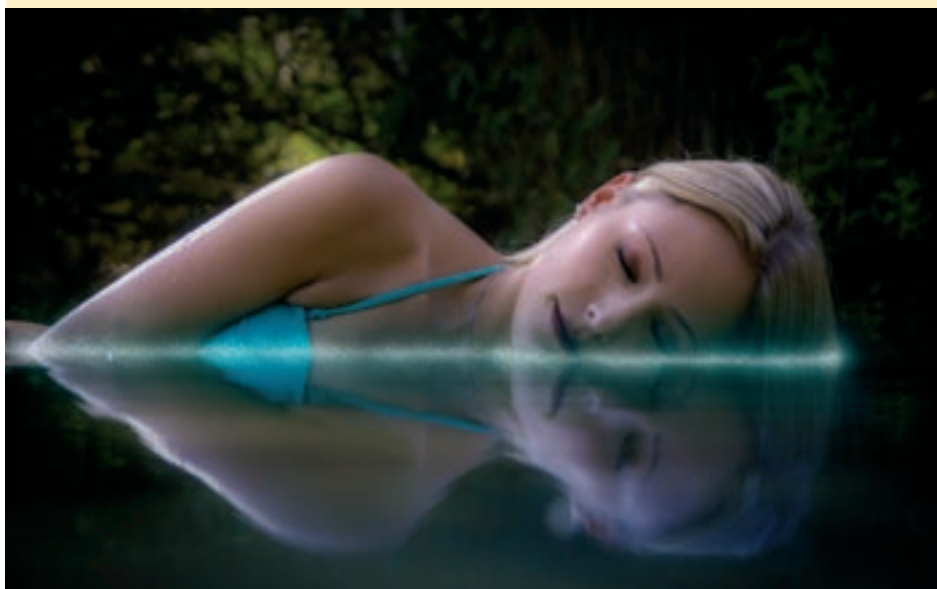
De tots els recursos que ens ofereix la PNL per arribar a la nostra part més essencial se m'acut que el mètode creatiu Disney ens pot ser de gran ajuda. És una bona estratègia per aprendre a capbussar-nos en el nostre món interior sense perdre la connexió amb l'exterior. Quan l'equip creatiu Disney havia de realitzar un dels seus projectes establien tres espais clarament diferenciats amb tres propòsits molt concrets. En el primer espai es vestien de forma informal i donaven tota la llibertat a la seva inspiració perquè arribés qualsevol idea encara que fos del tot surrealista. Qualsevol proposta era benvinguda i no es descartava res. En aquest estadi hi havia, per tant, una connexió amb la part creativa més profunda i l'hemisferi dret del cervell tenia via lliure per desenvolupar-se plenament demostrant tot el seu potencial. Simplement es deixaven guiar per la veu del seu inconscient que els aportava tota mena d'idees, algunes de boges i d'altres pròpies d'un geni.

Un cop recollides totes les idees possibles, l'equip creatiu es traslladava a un altre espai on la decoració i la vestimenta era més formal. Aquí el paper adoptat era la d'una ment realista. De totes les idees obtingudes es triaven les que tenien més possibilitats de dur-se a terme i se separava el que era factible del que era irrealitzable. En aquest espai l'hemisferi esquerre, racional, matemàtic i amant de l'ordre, prenia el control. Era el moment de tocar de peus a terra i deixar-se guiar per la ment conscient i calculadora.

Finalment, aquest mateix grup de persones es traslladava a un tercer espai on adoptaven el paper de crítics. Aquest paper els feia decidir si el projecte havia arribat a bon port o calia replantejar-lo i tornar a començar el cicle encetat per la part somiadora. En aquesta etapa es valoraven aspectes moltamentals com l'econòmic, però també molt profunds com l'emocional i les sensacions que transmetia la història al cos dels seus espectadors. Jo el qualificaria com la part del procés on connectaven els dos hemisferis o la part conscient amb l'inconscient. Saber escoltar la veu interior podia fer descartar un projecte molt elaborat i sofisticat que estigués mancat d'esperit.

Tot el recorregut, i més si s'havia de repetir diverses vegades, comportava que els seus participants haguessin de combinar la saviesa resident a la part més profunda amb la saviesa exterior de la part més mental. Això els permetia elaborar obres mestres que fossin capaces de perdurar en els anys i seguir donant als fills les mateixes sensacions que havien donat als seus pares quan tenien la seva edat.

D'alguna manera, aquest mètode creatiu ens recorda que no ens podem quedar encallats en una de les tres parts sinó que cal fer-les conviure de forma permanent. La part somiadora ens impulsa, la part realista ens permet connectar amb la terra i la crítica és la brúixola que ens guia per tal d'arribar a bon port. Només ens cal saber-les escoltar.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 11-02-2022 al 17-02-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

A la feina et dones més valor i reclames el que és teu. Vols augmentar el teu nivell d'ingressos. Una persona del teu interès sentimental es fa present als teus somnis.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Sembla que hi ha una gran atracció amb una persona llunyana i pots fer un viatge per trobar-vos. Si has definit els objectius professionals, es mouen coses a favor teu.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si estàs lluitant per una herència, ara podries tenir notícies del tema. Si cerques feina, potser caldrà sortir de la zona geogràfica habitual per descobrir més oportunitats.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Venus i Mart per la Casa VII poden consolidar la teva relació de parella. Potser has d'ampliar el camp d'interessos professionals, per obtenir noves fonts d'ingressos.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Si la teva relació sentimental ve d'un període de fredor, s'obre un temps per parlar clar i reorientar-la. Si tens negoci propi, es poden donar oportunitats d'expansió.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Darrerament, pots haver viscut tensions al sector laboral. Ara afluïxen perquè puguis tenir més autonomia. Respecte a la salut, caldrà ser prudent i assolir millors hàbits.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

L'enorme pes astrològic de la Casa IV inclina a atendre assumptes domèstics importants. La teva vida professional viu alguns canvis i pots haver de passar més temps a casa.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Pots experimentar millora en un assumpte de salut. Moment de més intercanvis i converses. L'amor pot sorgir amb una persona amb la qual teniu una sensibilitat semblant.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Tens ganes de fer un viatge, però sembla que encara no és el moment i potser t'hauràs de conformar amb una escapada. Prens decisions crucials, basades en els teus ideals.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Amb quatre planetes al teu signe, és moment d'acció. No permetes que els altres decideixin per tu. Prens la iniciativa en un tema amorós perquè necessites sortir de dubtes.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Pots experimentar pensaments obsessius, que col·laboraran en la presa de decisions rellevants. Si tens germans i estàveu distanciats, es reprèn el contacte amb ells.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Amb diversos planetes a Casa XI, el futur és un tema que ocupa bona part dels teus pensaments. Intueixes que hauràs de prendre una decisió important al llarg d'aquest any.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Belfast'

De Kenneth Branagh
Branagh filma el seu 'Amarcord'

Branagh està molt actiu al cinema i ara mateix també tenim a punt d'estrenar la seva versió de *Muerte en el Nilo*, repetint de nou amb obres de misteri d'Agatha Christie després d'*Asesinato en el Orient Express* (2017) i reservant-se per a ell el paper en ambdós films del detectiu Hercules Poirot. Kenneth Branagh filma, però, a *Belfast* el seu particular *Amarcord* –el film estrella de Federico Fellini que reviu des de la imaginació, l'humor i l'amor la seva probable adolescència en una Rímini de fantasia.

El realitzador i actor britànic es reserva a *Belfast* el paper de director de la pel·lícula i desapareix d'escena per dur a terme una preciosa sublimació de la pròpia infància en una família protestant enmig d'un barri catòlic de Belfast en flames sota la ira dels protestants el 1969. Partint d'aquesta batalla de religió entre nord-irlandesos, conflicte nacional i social també, agreujat sobretot a partir del tràgic Bloody Sunday, efemèride de la qual s'acaba de commemorar el cinquantenari, neix un dels eixos dramàtics sobre el qual acaba girant la pel·lícula. Per culpa d'aquest clima enrarit i enverinat que s'hi viu i que fa pràcticament impossible la convivència, la família viu un atzucac de difícil solució i es veu forçada a prendre la decisió de partir, emigrar, deixar el barri o restar-hi.

És un film que ens parla del cinema també com a formació vital. Hi ha moments màgics mentre la família assisteix a projeccions de *Chitty Chitty Bang Bang* (1968) o *Hace un millón de años* (1966). Però també trobem el cinema a la televisió, com *El hombre que mató a Liberty Valance* (1962) i, sobretot,

Solo ante el peligro (1952), films que s'utilitzen al·legòricament per abordar un tema roent en el film com és l'excepcionalitat en la qual viu una família protestant dins d'un barri catòlic. Títols clàssics del western que serveixen també per fer al·lusions a les pressions dels violents que rep el cap de família per doblegar la seva fermesa no violenta i participar de l'assetjament als catòlics.

En aquesta pel·lícula conformadora de la identitat adulta del petit Buddy (Jude Hill), allò que anomenem *coming of age*, tenim un film farcit de records d'infància on no podia faltar retre homenatge també a la família, el món ideal i acollidor de referència del nen. Tenim uns avis divertits, estimats i que s'estimen, interpretats per Granny (Judi Dench) i Pop (Ciarán Hinds), i, sobretot, la figura dels pares, la mare protectora i adorable, Ma (Caitriona Balfe), i el pare lluitador i valent, Pa (Jamie Dornan).

Tenim la música de Van Morrison que banya tota la pel·lícula i aquest fet, combinat amb els moviments coreografiats dels actors en escena, sovint com si es moguessin en un plató teatral, un carrer tancat, fa que es transmeti una sensació de musical no confessat. Resulta també molt destacable l'ús d'una fotografia en blanc i negre a càrrec de Haris Zambarloukos, treball que bascula entre el realisme social i el relat fabulat, sovint posant angles de càmera o agafant camps de visió coincidents amb una perspectiva infantil. *Belfast* ens deixa un bon pastitx de referències creuades, però sobretot queda un esplèndid film, bellament filmat, visualment suggeridor i que encomana molta vida, alegria, humor, estimació i tendresa.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Teatre gestual per als més petits amb Capicua, a Granollers

'Koselig', companyia Capicua. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 13 de febrer, 18h.

La companyia Capicua porta per als més petits *Koselig*, un espectacle fresc, ple d'acrobàcies aèries, teatre gestual i, sobretot, grans dosis de màgia i humor. És una obra que gira al voltant de la idea de com el pas del temps ens canvia però també en el fet que hi ha coses que mai no ho fan, com la sensació de calidesa que sorgeix en compartir plaers amb gent propera.

Pepa Plana, a l'Eliseu de Roda

'Veus que no veus', de la Cia. de Pepa Plana. Teatre Eliseu, Roda de Ter. Diumenge, 13 de febrer, 18.00h.

Per una banda, i com a paller Augustà, Pepa Plana. Per l'altra, en el rol de paller Blanca, Noël Olivé. *Veus que no veus* presenta la versió femenina de les anomenades "entrades clàssiques", en què es reivindica la figura de la paller a través dels números circenses més clàssics.

CINECLUB

'La meva filla'

CINECLUB VIC
15 de febrer de 2022
20h · Espai ETC

Itàlia-Alemanya-Suïssa, 2018. Dir.: Laura Bispuri. VO en italià amb subtítols en català. La Vittoria (Sara Casu), una nena de 10 anys que ha viscut fins ara amb la seva mare adoptiva (Valeria Golino), coneix la seva mare biològica (Alba Rohrwacher). Això farà trontollar el món que coneixia i l'obligarà a replantejar els seus sentiments i les seves creences. Aquest emocional drama estableix una dolorosa relació mare-filla-mare i planteja una sèrie de temes sobre la maternitat, la identitat, la responsabilitat i el creixement dels infants.

'LAS LEYES DE LA FRONTERA'

AC GRANOLLERS
15 de febrer de 2022
19h · Cinema Edison

ALTER CINEMA
17 de febrer de 2022
21h - Cinema el Casal de Torelló

CICLE GAUDÍ

Catalunya, 2021. Dir.: Daniel Monzón. Thriller, drama. Estiu de 1978. Ignacio Cañas (Marcos Ruiz) és un estudiant de 17 anys introvertit i una mica inadap-tat que viu a Girona. En conèixer el Zarco (Chechu Salgado) i la Tere (Begoña Vargas), dos joves delinqüents del barri xinès de la ciutat, es veu immers en una carrera imparabile de furts, robatoris i atracaments. És la història en què Nacho es fa gran, creuant la línia que hi ha entre el bé i el mal, entre la justícia i la injustícia... Adaptació de la novel·la de Javier Cercas.

CINEMES

BELFAST

Regne Unit 2021. Dir. Kenneth Branagh. Amb Jude Hill, Lewis McAskie i Caitriona Balfe. Drama. Un drama de maduresa ambientat en els tumults de la Irlanda del Nord de finals dels anys 60 segueix el jove Buddy mentre navega per un paisatge de lluita obrera, canvis culturals radicals i violència sectària. Buddy somia en un futur glamurós que l'allunyi dels problemes, però, mentrestant, troba consol en el seu carismàtic pare i la seva mare, i en els seus alegres avis.

DRIVE MY CAR

Japó 2021. Dir. Ryūsuke Hamaguchi. Amb Hidetoshi Nishijima i Tôko Miura. Drama. Malgrat no ser capaç de recuperar-se d'un drama personal, Yusuke Kafuku, actor i director de teatre, accepta muntar l'obra *Oncle Vanja* en un festival d'Hiroshima. Allà coneix Misaki, una jove reservada que li han assignat com a xofer. A mesura que passen els trajectes, la sinceritat creixent de les seves converses els obliga a enfrontar-se al passat.

EN UN MUELLE DE NORMANDIA

França 2021. Dir. Emmanuel Carrère. Amb Juliette

Binoche i Dider Pupin.

Drama. Marianne Winckler, una reconeguda autora, decideix escriure un llibre sobre la precarietat laboral vivint aquesta realitat de primera mà. Per això, ocultant la seva identitat, aconsegueix feina com a netejadora en un poble de Normandia, al nord de França, i descobreix una vida ignorada per la resta de la societat en la qual cada euro guanyat o gastat importa. Malgrat la duresa de l'experiència, la solidaritat entre companys crea forts llaços d'amistat entre Marianne i ells. L'ajuda mútua condueix a l'amistat i l'amistat a la confiança, però què passa amb aquesta confiança quan la veritat surt a la llum?

LA ABUELA

Espanya 2021. Dir. Paco Plaza. Amb Almudena Amor i Vera Valdez. Terror. Susana ha de deixar la seva vida a París treballant com a model per tornar a Madrid. La seva àvia Pilar acaba de patir un vessament cerebral. Anys enrere, quan els pares de Susana van morir, la seva àvia la va criar com si fos la seva pròpia filla. Susana necessita trobar algú que cuidi la Pilar, però el que haurien de ser només uns dies amb la seva àvia s'acabaran convertint en un terrorífic malson.

LICORICE PIZZA

EUA 2021. Dir. Paul Thomas Anderson. Amb Alana Haim i Cooper Hoffman. Comèdia dramàtica. L'any 1970, la pel·lícula explica la història d'uns estudiants de l'institut de San Fernando Valley: Alana i Gary. El noi somia a conquistar l'amor de la jove, encara que aquesta és uns anys més gran. Tot canviarà quan, arran de tenir un aplaudit paper al teatre, el noi es converteix en un actor famós. La seva vida sembla fàcil, però ha de fer l'impossible per portar una vida equilibrada entre la fama i la vida de nen normal que no vol abandonar.

LOS OJOS DE TAMMY FAYE

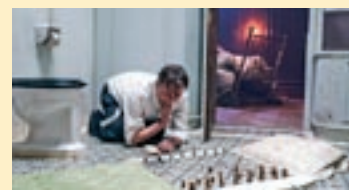
EUA 2021. Dir. Michael Showalter. Amb Jessica Chastain i Andrew Garfield. Drama. Als anys 70 i 80, Tammy Faye i el seu marit, Jim Bakker, van aixecar pràcticament del no-res la xarxa de cadenes religioses més gran del món, així com un part temàtic, i van gaudir d'una immensa popularitat gràcies als seus missatges d'amor, acceptació i prosperitat. Faye era llegendaria per les pestanyes indestructibles, l'original manera de cantar i la generositat a l'hora d'acollir

persones de tota mena. Però no va passar gaire temps abans que les irregularitats financeres, les rivalitats i intrigues i els escàndols enderroquessin un imperi.

MOONFALL

EUA 2022. Dir. Roland Emmerich. Amb Halle Berry, Patrick Wilson i John Bradley. Ciència-ficció. Una força misteriosa colpeja la Lluna fora de la seva òrbita i l'envia en xoc directe contra la Terra a tota velocitat. Unes setmanes abans de l'impacte amb el món a la vora de l'aniquilació, l'executiva de la NASA i exastronauta Jo Fowler està convençuda de tenir la clau per salvar el planeta. Però només l'astronauta Brian Harper i el teòric conspiranoic KC Houseman la creuen. Aquests herois inversemblants muntaran una missió impossible a l'espai, deixant enrere tots els seus éssers estimats, per aterrar a la superfície lunar i intentar salvar la humanitat, enfrontant-se a un misteri de proporcions còsmiques.

THE ROYAL GAME

Alemanya 2021. Dir. Philipp Stölzl. Amb Oliver Masucci

i Rolf Lassgard. Drama. Viena, 1938. Els nazis acaben d'annexionar-se Àustria i el notari Josef Bartok sap que està en greu perill. Mentre es prepara per fugir, és detingut per la Gestapo i tancat en un hotel reconvertit en presó. Només sortirà d'allà si col·labora amb els nazis. Bartok no està disposat a cedir. Però aïllat, la solitud comença a afectar-li fins que aconsegueix robar un llibre d'escacs, que serà el seu punt de suport per mantenir-se centrat i convertir la resistència en un joc.

UNCHARTED

EUA 2022. Dir. Ruben Fleischer. Amb Tom Holland i Mark Wahlberg. Acció. Adaptació de la reeixida sèrie de videojocs, ens presenta un jove astut i carismàtic, Nathan Drake, en la seva primera aventura com a caçatresors amb el seu enginyós company Victor, Sully, Sullivan. En una èpica aventura d'acció que s'estén per tot el món, tots dos s'embarquen en una perillosa cerca "del major tresor mai abans trobat", al mateix temps que rastregen les claus que els podrien conduir al germà de Nathan, perdut fa ja molt temps.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	El contador de cartas	-	18.00 i 22.00	18.00 i 21.00	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Elektra (Òpera)	-	18.00 (VOSE)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	El amor en su lugar	-	18.00 i 20.30 (VOSE)	19.30	21.00
	Llunàtics	-	-	17.00	-
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
El Casal	Las leyes de la frontera	-	-	-	21.00 (Cicle Gaudí)
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Espai ETC	La mama és pura pluja	-	17.00 (Cineclub Xic)	-	-
	La meva filla (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns	Dimarts a dijous
Sucre	Uncharted	17.35, 18.20, 20.35 i 22.35	11.30, 12.00 (dg.), 15.10, 16.00, 17.35, 18.20, 20.35 i 22.35	17.50, 19.45 22.00	17.50, 19.45 i 22.00
	Licorizze Pizza	20.10 i 22.15	20.10 i 22.15	18.30 i 21.45	18.30 i 21.30
	Romeo i Julieta (Òpera)	-	-	20.15	-
	The Royal Game (VOSE)	22.40	22.40	22.00	22.00
	Moonfall	17.55, 20.15 i 22.30	11.45 (dg.), 15.20, 18.15, 20.30 i 22.45	18.00	17.40 i 21.45
	Drive My Car	21.50	21.50	-	-

El brindis	18.30 i 20.50	18.30 i 20.25	20.05 i 22.00	20.00 i 22.00
Los ojos de Tammy Faye	19.50	19.50	19.40	19.40
Drive My Car (VOSE)	19.45	19.45	21.05	21.05
La abuela	22.50	15.40 i 22.50	17.50 i 20.05	17.50 i 20.05
Belfast	17.50 i 22.50	17.50 i 22.50	20.05	20.05
Belfast (VOSE)	19.55	19.55	22.00	22.00
El callejón de las almas perdidas	22.15	22.15	21.20	21.20
El método Williams	19.50	11.25 (dg.), 15.35 i 19.50	18.15	18.15
¡Canta! 2	17.45	12.00 (dg.) i 17.45	17.35	17.35
¡Canta! 2 (cat.)	-	11.50 (dg.) i 15.35	-	-
Spider-Man No Way Home	17.35	11.25 (dg.), 15.45 i 17.35	17.20	18.30
Encanto	17.40	11.40, 15.35 i 17.40	17.40	17.40

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Esbarjo	Vuelta a casa de mi hija	20.00	-	19.00	-
	Premis VOC (curtmetratges)	-	18.00	-	-
	Las leyes de la frontera	-	-	-	20.00 (Cicle Gaudi)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Pan de limón con semillas de (...)	17.30	17.00	-	19.15
	El contador de cartas	22.00	19.15	21.00	21.30
	El buen patrón	19.45	21.30	16.00	17.00
	Cantando bajo la lluvia	-	-	18.15	-

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Edison	Madeleine Collins	19.00 (VOSE)	20.30 (VOSE)	18.00 (VOSE)	-	-
	Pan de limón con semillas de (...)	-	18.00	-	-	-
	Las leyes de la frontera	-	-	-	19.00 (Cicle Gaudi)	-
	Norma (Òpera)	-	-	-	-	19.00

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Uncharted	17.00, 19.20 (dj. VOSE) i 21.45
	Moonfall (Atmos)	16.00, 18.30 i 21.00
	Uncharted (Atmos)	16.00, 18.15, 20.30 i 22.45
	Spider-Man No Way Home	16.15 i 19.15 / 18.00 i 20.45
	Licorice Pizza	22.15 / 16.00 / 20.15
	En un muelle de Normandía	16.00
	Mamá o papá	16.00 i 18.00
	Moonfall	20.00 i 22.30
	¡Canta! 2	16.10 i 18.20 / 17.00 i 19.15
	El callejón de las almas perdidas	20.30
	La abuela	18.30, 20.30 i 22.20
	Clifford, el gran perro rojo	16.00
	Lunáticos	17.50
	El método Williams	19.30 i 22.15
	Belfast	16.00, 18.00 i 20.00
	The King's Man: La primera misión	22.00
	Encanto	16.00
	Upsss! 2: I ara on és Noè?	16.00 (només dissabte) (Cicle Cinc)
	Scream	18.00 i 22.45
	Matrix Resurrections	21.30

SANT CELONI		Divendres	Dissabte i diumenge	Dimecres
Ocine	Scream	17.45	18.15	18.15
	Summerland (V.O.)	20.00	-	-
	Spider-Man No Way Home	21.45	15.45 i 20.30	20.30
	¡Canta! 2	18.10	18.10	18.10
	La abuela	20.20	20.20	20.20
	Moonfall	18.00, 20.30 i 22.20	18.45, 21.15 i 22.20	18.00, 20.30 i 22.20
	Uncharted	18.00, 19.15, 20.15 i 22.30	15.45, 17.00, 18.00, 19.15, 20.15 i 22.30	18.00, 19.15, 20.15 i 22.30
	El callejón de las almas perdidas	21.30	21.30	21.30
	Lunáticos	-	16.30	-
	Upsss! 2: I ara on és Noè?	-	16.00 (només dissabte) (Cicle Cinc)	-

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORIZONTALS: 1. Vénen d'algún lloc pròxim, però no els reconeixem si no és a l'estranger / 2. Sembleu dels que frenen a la A. "Còctel de til·la" en l'idioma curial / 3. La vibratòria. Taxista a força de braços. La vibratòria a la francesa / 4. Bolet d'aspecte estranyament regi. Metall tan lleuger que de vegades sembla paper / 5. En certa manera desanima, veure'ns a tots els menús. Foli de 3/4 / 6. Inicials de vinil. Falta de transparència dels vidres el Politburó / 7. Temps que triga a desfer-se un sèpal. Ploure sense ganes / 8. El poble d'en Pepín el torero. El pati dels atribolats / 9. Mou mou per escapar el comú. Projecti aire enre artificialment. Al cor de les ties / 10. Hidrocarbur d'aspecte pastanagós. Piular, però menys / 11. Primer de la classificació. Insectes petitons que destil·len patxaran. I primer de l'eliminàtoria / 12. Conjunt de cases en un mar d'asfalt. Tibaren / 13. Invent picant per ocultar la fetor del BigMac. El seu millor amic és un gos, però no qualsevol.

VERTICALS: 1. Carraca de carall?: no, escòria que queda a les canonades. Matem amb un aire estranyament còmic / 2. Indicis d'oportunisme. Fa una connexió de cables per utar de voleia. Heus-lo aquí / 3. Un truc collonut: amagar l'amiga. Dos adjectius ho són només de trobar-se, naltros hem de participar a tot / 4. Pronòstic exclusivament mèdic. Tan foll que sa infantesa va ser llegendària / 5. Amics d'Ensorrar el Negoci. Compost de sofre usat com a gas de guerra. Acaba la paciència / 6. Tu, estadística, que estàs ben malmesa... Sortints immaterials / 7. Encara vibra. Apòfisi de l'os cúbit, que fa de mal encolar. Sí, és anglès / 8. Engany òptic que millora l'estat d'ànim. Instal·la entre comes / 9. Se sap que ve del sud no per l'olor ni pel color ans per la posició. Vitamina que va de conya per anar a la mina, tia / 10. Fixant els preus per surfejar. Rucs amagats en un curs pèssim / 11. A tu. M'adonaria de ser en un despatx jurídic. Cursa d'electrons / 12. Precaució a l'hora de començar la carrera de sigil·lografia. Un de la riera.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

							1	6
5		4	6			9		
	7					5	3	
				5	6			1
		3			7	6		5
				2			8	
3	9		8		1		6	2
	8		7	6		3	4	
	6	7		9		1		

Dificultat: molt difícil

							4	6
		2						7
		1	7			3		
		3		4				5
		4	9	7				
				6	8			2
			1	9			2	
			6		4			
3	4					1	9	

SOLUCIONS

3	4	6	5	2	7	1	9	8
2	1	9	6	8	4	7	5	3
7	5	8	1	9	3	6	2	4
1	9	5	3	6	8	4	7	2
6	2	4	9	7	5	8	3	1
8	7	3	2	4	1	9	6	5
4	6	1	7	5	2	3	8	9
9	8	2	4	3	6	5	1	7
5	3	7	8	1	9	2	4	6

Dificultat: molt difícil

4	6	7	2	9	3	1	5	8
2	8	1	7	6	5	3	4	9
3	9	5	8	4	1	7	6	2
7	5	6	1	2	9	4	8	3
1	2	3	4	8	7	6	9	5
8	4	9	3	5	6	2	7	1
6	7	8	9	1	2	5	3	4
5	1	4	6	3	8	9	2	7
9	3	2	5	7	4	8	1	6

Dificultat: fàcil

M	O	S	T	A	S	S	A	C	E			
I	L	L	A	V	A	T	E	S	A	R	E	N
C	A	R	A	N	Y	O	N	S	E			
C	A	R	O	T	E	P	I	U	A	R		
O	M	U	I	X	I	A	M	I	E			
L	L	I	R	I	A	V	A	T	R	I		
L	A	P	S	E	R	O	I	N	A	R		
L	P	A	C	I	T	A	T					
A	M	A	N	I	D	E	S	F	O	L		
R	E	I	G	A	L	U	M	I	N	I		
G	O	N	D	O	L	E	R	G				
A	P	A	R	E	U	L	L	A	T	I		
C	O	M	P	A	T	R	I	O	T	E	S	